

Алеко, е достатъчно, за да го причислимъ къмъ групата на най-голѣмитъ български писатели. Неговитъ съчинения сж събрани и издадени въ три книги. Първо мѣсто между тѣхъ държатъ *Бай Ганю* и *До Чикаго и Назадъ*. Освенъ това Алеко написа и редъ по-малки разкази изъ нашия животъ следъ освобождението. Въ произведенията си той усмива недостатъцитъ на невъзпитания българинъ и посочва грѣшкитъ му, за да го накара да се отърси отъ тѣхъ и да заживѣе като възпитанъ човѣкъ и културенъ гражданинъ. *Бай Ганю* е като огледало на българския животъ. Който чете тая книга, ще види всичката простотия и дебелацина на българина, останала ни наследство отъ турското робство. Ще разбере, какви сме и какви трѣбва да бждемъ и какъ въобще трѣбва да живѣемъ, за да се облагородимъ, та да станемъ полезни на родината си. Като четемъ Алековитъ произведения, ние се смѣемъ отъ душа на бай Ганя: смѣемъ се на себе си, на своитъ недостатъци. Но въ сжщото време ние скърбимъ, че поради робството сме останали много назадъ и не сме могли да догонимъ културнитъ европейски народи. Алеко се смѣе надъ грубитъ български нрави, но той се смѣе презъ сълзи, защото отъ сърдце обичаше България, до болка страдаше, като виждаше недостатъцитъ на нейнитъ синове и пламенно желаше да я види издигната като просвѣтена държава.
